

DOINE

XIII

Frunzuliță, frunzuliță,
Mîndră ești, tu mîndruliță
Părul* tău cel mătăsos
Mult e negru și frumos,
Negri-s ochisorii tăi,
Poartă pietre scumpe 'n ei,
Și gurița ta-î izvor
Nu de apă, ci de dor ,
Cine se adapă 'n el,
Moare 'n jale singurel
Că și eu m'am adăpat
Intr'un ceas cam blestemat,
D'atunci mă topesc într'una,
Ca floarea cînd cade bruma.

XIV

De-ar fi dorul ca o floare,
Să-l port ziua la chiotoare,
Să-l desleg eu, cînd aş vrea,
De dor zeu n'ași mai zăcea.
Dar nici dorul nu-î așa,
Cînd gîndești, să-l poți lăsa,

Nici nu-i dorul fie cum,
Unde vrei, să-l lași în drum.
Doru-i floare din grădină,
Cine-l poartă, rău suspină,
Și de cine el se leagă,
Numai moartea îl desleagă.

XV

Nu știe frunza de fag,
Să mă 'ntrebe, „de ce zac?”
Nu știe frunza de nuc,
Că de dorul tău mă usc
Nu știe în lume nime,
Ce chin arde 'n piept la mine,
Numai inima din sîn
Ea știe, de ce suspin,
De ce sufletul mă doare
Și-mi zac boala pe picioare,
Până-î lumea eă tot zac,
Că-î durere fără leac

XVI

Frunzulița de pe spine,
Tu știi, mîndro, tu știi bine
Ce neagră-î inima 'n mine,
Mai neagră ca un cărbune,
Cum nu e la nime 'n lume
Dar nu știi, mîndruța mea,
C'a negrit de jalea ta...

XVII

Așa-mi vine cînd și cînd,
Lumea 'ntreagă s'o aprind,

De necaz și de minie
S'o aprind, să nu mai fie!

XVIII.

Sub un fag lingă tulpină
Badea cîntă și suspină.
Doamne! cum sună izvorul,
Unde-și cîntă badea dorul
Săracă inima lui
E ca frunza plopului
Că nu bate pic de vînt
Și-î vezi frunza tremurînd,
Și cînd bate, și cînd stă,
Frunza lui se clatină.

XIX.

Frunză verde de trifoi,
Măi bădiță din zăvoi,
Ian mai vină pe la noi
Nu căta, că-î vremea rea.
Eă, bădiță, nu-s ca ea

XX.

Rupe mîndrulița flori
Pe răcoare 'n serbători,
Le rupe din grădiniță,
Și le pune în cosiță.
Las' să rupă, până-î fată,
Că le lasă ea odată.
Tineretea nu-î de peatră,
La nime să nu mai treacă,
Și cînd mîndra 'mbătrînește,
Floarea nu-î mai trebuiește.

XXI

Frunze verzi am tot cîntat,
Frunzele mi s'aû uscat ;
Multe fete am iubit,
Fetele-aû îmbătrînit
Dar şi tinereţea mea
A sburat ca paserea,
A sburat şi nu mai vine
Până-i lumea iar la mine...
Vinde aşî, Doamne, lumea toată,
Să mai pot fi june-odată !

Spuse de Nicolae Țucu, agronom în Zorlenţul mic (Banat)

E. Hodoş.